

Parlamentul
Republicii Moldova

Ch.M nr. 68

19 iunie 2020

Deputat în Parlamentul Republicii Moldova

Către: Curtea Constituțională a Republicii Moldova,

str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28,
Chișinău MD 2004,
Republica Moldova

SESIZARE

10:08

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA Intrare Nr. <u>99a</u> <u>" 19 "</u> <u>iunie</u> <u>2020</u>
--

prezentată în conformitate cu articolul 25 lit. c) din Legea nr. 317-XIII din 13 decembrie 1994 cu privire la Curtea Constituțională și articolele 38 alin. (1) lit. c) și 39 din Codul Jurisdicției Constituționale nr. 502-XIII din 16 iunie 1995

I – AUTORUL SESIZĂRII

1. Nume **MOTPAN** 2. Prenume **CHIRIL**

3. Funcția **Deputat în Parlament**

II – OBIECTUL SESIZĂRII

12. Prezenta sesizare are ca obiect controlul constituționalității sintagmei „până la încetarea procesului, orice parte interesată” și a sintagmei „în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare” de la art. 144 alin. (8) al Legii nr. 149/2012 insolvențabilității.

În opinia autorului sesizării, art. 144 alin. (8) al Legii nr. 149/2012 insolvențabilității, în redacția în vigoare, contravine prevederilor art. 1 alin. (3), 4, 7, 15, 20, 23 și 46 din Constituție, precum și art. 1 din Protocolul adițional la CEDO, deoarece prevederile contestate nu îndeplinesc standardul calității legii, sunt contrare principiului statului de drept și afectează securitatea juridică generând efecte negative atât asupra dreptului de proprietate, cât și asupra dreptului la un proces echitabil.

Problema de constituționalitate pe care o ridicăm nu a constituit obiect de examinare anterior la Curtea Constituțională, și astfel echivalează cu faptul inexistenței unei hotărâri anterioare a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

III - EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

13. În opinia noastră, sintagma „până la încetarea procesului, orice parte interesată” și sintagma „în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare” de la art. 144 alin. (8) al Legii nr. 149/2012 insolvențabilității, contravin prevederilor art. art. 1 alin. (3), 4, 7, 15, 20, 23 și 46 din Constituție, precum și art. 1 din Protocolul adițional la CEDO, și astfel, normele de drept contestate sunt neconstituționale, reieșind din motivele ce succed.

TRATATE INTERNAȚIONALE ȘI LEGISLAȚIA PERTINENTĂ

CONVENȚIA EUROPEANĂ PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ȘI LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE

Articolul 1

Obligația de a respecta drepturile omului

Înaltele Părți Contractante reușesc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Titlul I al prezentei Convenții.

Articolul 17

Interzicerea abuzului de drept

Nicio dispoziție din prezenta Convenție nu poate fi interpretată ca autorizând unui stat, unui grup sau unui individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau libertăților recunoscute de prezenta Convenție, sau de a aduce limitări acestor drepturi și libertăți, decât cele prevăzute de această Convenție.

Articolul 18

Limitarea folosirii restrângerilor drepturilor

Restricțiile care, în termenii prezentei Convenții, sunt aduse respectivelor drepturi și libertăți, nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.

PROTOCOLUL ADIȚIONAL LA CONVENȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ȘI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE

Articolul 1

Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

[...].

CONSTITUȚIA REPUBLICII MOLDOVA

Articolul 1

[...].

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 4

Drepturile și libertățile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 7 Constituția, Lege Supremă

Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Articolul 20 Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 23 Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 46 Dreptul la proprietate privată și protecția acesteia

(1) Dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului sînt garantate.

[...].

LEGEA NR. 149/2012 INSOLVABILITĂȚII

Articolul 144. Creanțele contestate

(1) Debitorul și creditorii pot să formuleze contestații cu privire la creanțele și la drepturile de preferință neadmise sau trecute integral sau parțial de administratorul insolvenței/lichidator în tabelul definitiv.

(2) Contestațiile se depun în scris la instanța de judecată care examinează cazul de insolvență cu cel puțin 3 zile înainte de data ședinței fixate pentru examinarea valabilității creanțelor incluse în tabelul definitiv. Contestațiile înaintate după termenul prevăzut se declară tardive și se restituie fără examinare.

[...].

(8) După expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut la alin. (2) și până la încetarea procesului, orice parte interesată poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul creanțelor în cazul descoperirii unui fals sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare necunoscute până atunci.

[...].

Reieșind din normele de drept nominalizate, urmează a fi reținute în esență următoarele argumente privind criticile de constituționalitate a prevederilor contestate, care în opinia noastră sunt neconstituționale.

Conform art. 144 alin. (8) al Legii insolabilității, *după expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut la alin. (2) și pînă la încetarea procesului, orice parte interesată* poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul creanțelor în cazul descoperirii unui fals sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și **în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare** necunoscute pînă atunci.

Iar potrivit art. 143 alin. (8) al Legii insolabilității, *consemnarea judecătorului în tabelul definitiv consolidat al creanțelor are efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pentru toate creanțele validate, conform valorii și rangului lor, precum și pentru debitor, administrator / lichidator și pentru toți creditorii chirografari și creditorii garanțați.*

După natura sa, actul judecătoresc de consemnare în tabelul definitiv consolidat al creanțelor are caracterul unei hotărâri **judecătorești irevocabile**, cu autoritatea și puterea lucrului judecat.

Astfel, esența sesizării constă în faptul că legiuitorul prin sintagmele contestate la art. 144 alin. (8) din Legea nr. 149/2012 insolabilității, contrar principiului preeminenței dreptului, **a admis o ingerință generală și universală în dreptul fundamental al omului la securitatea raporturilor juridice garantate de art. 20 din Constituția RM și art. 6 § 1 al Convenției Europene.**

Totodată este necesar de menționat că, legiuitorul la art. 144 alin. (8) din Legea insolabilității, nu a prevăzut și nu a reglementat **momentul** din care începe să curgă termenul la depunerea unei contestații în sensul art. 144 alin. (8) din Legea insolabilității, prin ce legiuitorul **a admis imprescriptibilitatea la acțiunile în contestație** în sensul art. 144 alin. (8) al Legii insolabilității, indicând posibilitatea depunerii contestației **oricând [...] pînă la încetarea procesului**, fără a prescrie **termenul dreptului** la acțiune în contestație în procesul de insolabilitate.

Este inadmisibil faptul că, asupra unei creanțe validate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-un proces de insolabilitate să planeze riscul valabilității creanței pentru un *termen nedeterminat* și infinit precum se indică la art. 144 alin. (8) al Legii insolabilității, care prevede posibilitatea contestării unei creanțe validate *"pînă la încetarea procesului"* **indiferent de momentul aflării sau descoperii temeiurilor de contestare a creanței validate.**

Această concluzie se întărește mai cu seamă în contextul încetării procesului de insolabilitate, lichidării întreprinderii, iar mai apoi redeschiderii procesului de insolabilitate, fapt care în contextul prevederilor art. 144 alin. (8) al Legii insolabilității, **oferă posibilitatea contestării unei creanțe validate pînă la infinit.**

În corespundere cu prevederile art. 20 din Constituție în coroborare cu art. 6 § 1 al CEDO, participanții la procesul de insolabilitate beneficiază de dreptul la un proces echitabil prin asigurarea față de aceștia a **calității legii** aplicate, care trebuie să fie accesibilă, previzibilă și clară, criterii care permit efectiv realizarea preeminenței dreptului (*a se vedea în acest sens și explicațiile Curții Constituționale expuse în Hotărârea nr. 26 din 23.11.2010*).

Dreptul la proces echitabil include în sine dreptul la stabilitatea și securitatea raporturilor juridice. Or, în cazul validării unei creanțe printr-o hotărâre irevocabilă, această hotărâre trebuie să fie stabilă și doar în caz de excepție și în condiții foarte clare și previzibile se poate interveni în hotărâre și asupra unei creanțe validate.

Legiuitorul nu a respectat standardul calității legii, or, certitudinea juridică cu care trebuie să fie înzestrată o lege în sensul art. 1 alin. (3) și art. 23 din Constituție, în speță a avut de suferit, din moment ce textul normativ contestat lasă loc de interpretare unde nu ar trebui să existe loc de interpretare iar conduita destinatarilor legii urmează a fi prescrisă imperativ, pentru ca aceștia să-și poată conforma comportamentul fără echivoc.

Curtea Europeană a constatat în unanimitate violarea art. 6 § 1 CEDO, în cauza (*Baroul Partener – A c. Moldovei din 16.07.2009 (cererea nr. 39815/07)*), notând că la îndeplinirea acțiunilor procedurale, **respectarea cerințelor cu privire la admisibilitate constituie un aspect important al dreptului la un proces echitabil.**

Or, **termenii de prescripție** au o importanță majoră atunci când sunt interpretați în lumina preambulului Convenției, care în partea sa relevantă, declară preeminența dreptului ca o parte a moștenirii comune a statelor contractante.

Din spiritul și practica Curții Europene în aceeași cauză, se desprinde fără echivoc concluzia că, **termenele de depunere a cererilor (inclusiv a contestațiilor)** care sunt de natura unei acțiuni judiciare

prin prisma securității raporturilor juridice **urmează a fi prescrise în timp**, or, Curtea a conchis, că o altă interpretare privind acest aspect au un efect **incompatibil cu principiul securității juridice garantate de art. 6 § 1 al Convenției**.

În conținutul normativ al art. 144 alin. (8) al Legii insolvenței, Statul Republica Moldova, prin prisma obligației pozitive era obligat să asigure prin reglementări procesuale efective, **termenul de prescripție** în acțiunile în contestație, cu stabilirea clară a **momentului** începerii curgerii acestui termen de depunere a contestației asupra trecerii unei creanțe în tabelul creanțelor.

Legiuitorul **în virtutea obligației negative** trebuie să se abțină de la adoptarea unor norme juridice ce ar viola dreptul la securitatea raporturilor juridice, lăsând astfel la art. 144 alin. (8) al Legii insolvenței fără acoperire normativă **reglementarea prescripției în acțiunile în contestație** și a momentului începerii curgerii acestora în detrimentul principiului securității juridice garantat prin art. 6 § 1 din CEDO.

Legiuitorul **nu a prevăzut** la art. 144 alin. (8) din Legea insolvenței **termenul de prescripție** pentru depunerea contestației în sensul excepțiilor și condițiilor apărute pentru depunerea contestației, inclusiv nu a descris **momentul** începerii curgerii termenului pentru depunerea contestației similar procedurii de revizuire prevăzute de art. 450 din Codul de procedură civilă. De aici și vine concluzia, că o creanța validată printr-o hotărâre irevocabilă poate fi contestată după termen și în condiții neclare, în orice moment, și de oricine.

Sintagma "până la încetarea procesului" din art. 144 alin. (8) din Legea insolvenței contravine Constituției prin faptul **că nu este clară** în partea noțiunii de "proces", or din textul sintagmei nu este clar la care "proces" se referă legiuitorul, la procesul de judecată, la procedura de insolvență, la procedura planului sau la procedura de faliment, ori în general la orice proces inițiat împotriva debitorului insolvent.

Respectiv sintagma contestată **"până la încetarea procesului"** din art. 144 alin. (8) din Legea insolvenței, **nu corespunde principiului previzibilității și urmează a fi declarat în această parte neconstituțional**.

La fel, sintagma **"orice parte interesată"** din art. 144 alin. (8) al Legii insolvenței contravine Constituției prin faptul că noțiunea de "parte" nu este clară și prin aceasta se ridică probleme de constituționalitate în condițiile în care în Legea insolvenței nu este definită noțiunea de "parte" prin ce sintagma contestată contravine principiului preeminenței dreptului.

În practica judecătorească, judecătorii interpretează diferit noțiunea de "parte". În unele cazuri noțiunea "parte" este asimilată cu noțiunea de "participant" al procesului de insolvență, iar în alte cazuri nu. Or, în cazul în care mai mulți judecători interpretează diferit noțiunea de "parte" aceasta înseamnă că legea nu este clară, iar sintagma contestată este neconstituțională.

Or, în situația în care, noțiune de "parte" în procesul de insolvență nu se echivalează cu noțiunea de "parte" conform procedurii civile, atunci sintagma contestată îngrădește dreptul și altor persoane interesate de acces la justiție garantat de art. 20 din Constituție și respectiv la fel este neconstituțională.

Sintagma **"în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare"** din art. 144 alin. (8) al Legii nr. 149/2012 insolvenței, contravine art. 1 alin. (3) și art. 23 din Constituției prin faptul că noțiunea de "titluri hotărâtoare" este de natură să creeze confuzii în privința actelor care s-ar include în această categorie în măsura în care în legislație nu este oferită nicio definiție legală a acestei sintagme, fapt ce atrage afectarea **principiului preeminenței dreptului**.

Astfel, în redacția art. 144 alin (8) al Legii insolvenței, creditorul unei creanțe validate și înscrisă în tabelul definitiv al creanțelor **se află într-un risc continuu de a fi contestată și anulată creanța oricând și de oricine**, fiind în așa fel violată stabilitatea și securitatea raporturilor juridice, iar în consecință și dreptul la proprietate.

În așa mod, creanța poate fi contestată **după termen și în condiții neclare**, ceea ce aduce atingere principiului statului de drept consfințit în art. 1 alin. (3) din Constituție care garantează drepturile și libertățile omului, iar subsecvent se aduce atingere și dreptului de proprietate garantat de art. 46 din Constituție, conform căruia, dreptul la proprietate privată este garantat și nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

În Hotărârea Curții Constituționale nr. 10 din 12.05.2015 se menționează că articolul 20 din Constituție garantează oricărei persoane dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

Curtea a menționat că *“accesul liber la justiție este un principiu complex, cuprinzând mai multe relații și drepturi fundamentale, prin care se poate garanta exercitarea lui deplină”* (HCC nr. 2 din 19.02.2004).

Finalmente, pornind de la **preeminența dreptului** strâns legat de **principiul statului de drept** considerăm necesară verificarea constituționalității *sintagmei* **“până la încetarea procesului, orice parte interesată”** și a *sintagmei* **“în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare”** din art. 144 alin. (8) din Legea nr. 149/2012 insolabilității.

Conform art. 1 alin. (3) din Constituție, Republica Moldova este un **stat de drept**, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, **dreptatea** și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.

Astfel, textul normativ contestat este neclar, care lasă autorităților care le aplică o putere discreționară exagerată și nelimitată.

Prevederile contestate nu îndeplinesc standardul calității legii, contravin principiului statului de drept și securității juridice etc., fiind contrare prevederilor art. 4 alin. (2) din Constituție combinat cu art. 1 din CEDO, art. art. 1 alin. (3), 4, 7, 23 și 46 din Constituție, deoarece conferă autorităților care le explică și aplică o marjă excesivă de discreție.

În fine, lipsa unei interpretări clare și accesibile, face posibilă ca să existe o marjă excesivă de discreție, iar cu această ocazie subliniem că, principiul legalității presupune mai întâi de toate ca legea să definească în termeni clari și accesibili obiectul său de reglementare pentru ca subiecții să-și poată conforma comportamentul potrivit acestor reglementări într-un mod inechivoc, iar în asemenea condiții normele contestate sunt contrare și prevederilor art. 23 din Constituție.

De remarcat este și faptul că, calitatea legii este apreciată atât prin prisma exigențelor de accesibilitate, previzibilitate și claritate, criteriile care permit efectiv realizarea preeminenței dreptului (a se vedea în acest sens și explicațiile Curții Constituționale expuse în Hotărârea nr. 26 din 23.11.2010 *asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) art. 63 din Codul de procedură penală*, §-10), cât și prin prisma scopului consfințit în preambulul CEDO, potrivit căruia: Guvernele semnate, membre ale Consiliului Europei, considerând Declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948, considerând că scopul acestei declarații este recunoașterea și aplicarea universală și efectivă a drepturilor pe care ea le enunță, considerând că scopul Consiliului Europei este realizarea unei uniuni mai strânse între membrii săi și că unul dintre mijloacele pentru a atinge acest scop este apărarea și dezvoltarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reafirmând atașamentul lor profund față de aceste libertăți fundamentale care constituie temelia însăși a justiției și a păcii în lume și a căror menținere se bazează în mod esențial, pe de o parte, pe un regim politic cu adevărat democratic, iar pe de altă parte, pe o concepție comună și un respect comun drepturilor omului din care acestea decurg, hotărâte, în calitatea lor de guverne ale statelor europene animate de același spirit și având un patrimoniu comun de idealuri și de tradiții politice, de respect al libertății și de preeminență a dreptului, să ia primele măsuri pentru garantarea colectivă a anumitor drepturi enunțate în Declarația Universală, au convenit asupra semnării și respectării CEDO.

De aici rezultă că, statul Republica Moldova asumându-și angajamentele enunțate, urmează să adopte legi calitative (clare, previzibile și accesibile) care să asigure efectiv realizarea drepturilor și libertăților fundamentale și să nu admită careva ingerințe în acestea, iar atunci când legiuitorul încalcă asemenea principii, Curtea Constituțională în virtutea atribuțiilor conferite de Constituție și de alte legi, la sesizare, urmează să declare neconstituțională prevederea contestată și să ofere soluții constituționale cu caracter universal problemei de drept cu care a fost sesizată, întru asigurarea respectării catalogului drepturilor și libertăților fundamentale. În cazul normelor contestate aceste exigențe constituționale garantate de art. 1 alin. (3) și art. 23 din Constituție nu au fost respectate.

Potrivit § 30 al Deciziei Curții Constituționale nr. 49 din 31.05.2018, principiul legalității presupune ca legea să definească în mod clar și accesibil procedeul care urmează a fi realizat la aplicarea normelor [...]. Cu referire la redactarea textelor legislative, acest principiu reclamă existența unui grad minim de claritate și de precizie a reglementării. Astfel, persoanele abilitate să aplice legea și

particularii trebuie să poată să înțeleagă și, într-o anumită măsură, să prezică ceea ce permite și ceea ce nu permite legea.

Condiția constituțională respectivă este consfințită la art. 1 alin. (3) și art. 23 din Constituție.

Această cerință capătă și mai multă forță atunci când neclaritatea poate aduce atingere unui cerc de subiecți.

Curtea Europeană în jurisprudența sa a statuat că, noțiunea de „lege”, prevăzută de art. 7 din CEDO, implică respectarea cerințelor calitative, îndeosebi cele privind accesibilitatea și previzibilitatea (cauza Del Rio Prada vs Spania, cererea nr. 42750/09, hotărârea din 21.10.2013, §91).

La fel se observă că, rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor (cauza Cantoni vs Franța, nr. 17862/91, hotărârea din 15.10.1996, §§ 29 și 32; cauza Kafkaris vs Cipru, hotărârea din 12.02.2008, §§ 140-141).

Astfel, în speță, Înalta Curte urmează să verifice dacă este respectat principiul statului de drept și al securității juridice, precum și dacă normele contestate respectă condițiile de previzibilitate, accesibilitate și claritate, inclusiv dacă subsecvent prin acestea se poate aduce atingere dreptului de proprietate garantat de art. 46 din Constituție și art. 1 din Protocolul adițional la CEDO.

În opinia noastră, normele contestate nu corespund prevederilor art. 23 alin. (2) din Constituție, deoarece neclaritatea normelor contestate face imposibilă determinarea întinderii drepturilor și îndatoririlor, fiind incert cercul de subiecți cu drept de a depune contestații, fiind incert termenul de depunere a unor asemenea contestații, fiind incerte cazurile de depunere a unor asemenea contestații nefiind enumerate exhaustiv, nefiind reglementată prescriptibilitatea înaintării unor astfel de contestații contrar principiului securității juridice etc.

În asemenea împrejurări, prevederile contestate contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 23 din Constituție, deoarece nu îndeplinesc standardul calității legii și conferă autorităților care le explică și aplică o marjă excesivă de discreție.

Pornind de la principiul statului de drept din care derivă principiul legalității (art. 1 alin. (3) din Constituție), examinarea constituționalității actelor contestate urmează a fi exercitată în primul rând prin prisma principiului legalității garantat de art. 1 alin. (3) din Constituție, verificând dacă normele contestate întrunesc condițiile prevăzute de legea supremă, ca exigență a constituționalității acestora în temeiul art. 1 alin. (3) din Constituție, iar drept consecință, să fie verificată compatibilitatea acestor norme și cu prevederile art. 23 din Constituție sub aspectul respectării condițiilor de claritate, accesibilitate și previzibilitate.

Acest raționament derivă din chintesența statului de drept, care impune obligativitatea respectării legilor, unde Constituția ocupând primatul în ierarhia legilor, impune liniile directorii constituționale transcrise în legile organice prin care se dezvoltă normele constituționale obligatorii de respectat, atât pentru autoritatea executivă cât și pentru cea legislativă.

Curtea Constituțională în jurisprudența sa constantă a explicat cu valoare de principiu că, *principiul legalității este parte componentă a principiilor statului de drept, consacrat prin art. 1 alin. (3) din Constituție. Respectarea legilor este obligatorie, iar încălcarea acestei obligații constituționale atrage implicit afectarea principiului statului de drept* (HCC nr. 3 din 09.02.2012, §31; HCC nr. 22 din 16.07.2015, §§ 50-51; HCC nr. 30 din 08.12.2015, §37; HCC nr. 24 din 27.07.2017, §§ 78-79).

Astfel, în opinia autorului sesizării normele contestate nu întrunesc standardul calității legii, ceea ce **atrage implicit afectarea principiului statului de drept garantat de art. 1 alin. (3) și art. 23 din Constituție**, fapt inadmisibil într-o societate cu adevărat democratică.

IV – CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

14. Admiterea prezentei sesizări spre examinare și examinarea sesizării în regim de urgență.

14.1. Declararea sesizării admisibilă.

14.2. Exercițarea controlului constituționalității sintagmei „până la încetarea procesului, orice parte interesată” și a sintagmei „în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare” de la art. 144 alin. (8) al Legii nr. 149/2012 insolvențabilității, în coraport cu prevederile art. art. 1 alin. (3), 4, 7, 15, 20, 23 și 46 din Constituție, art. 1 din Protocolul adițional la CEDO.

V – DATE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII

15. Date suplimentare la momentul depunerii sesizării lipsesc.

VI – LISTA DOCUMENTELOR

16. De documente care ar putea fi anexate la momentul depunerii sesizării, nu dispunem.

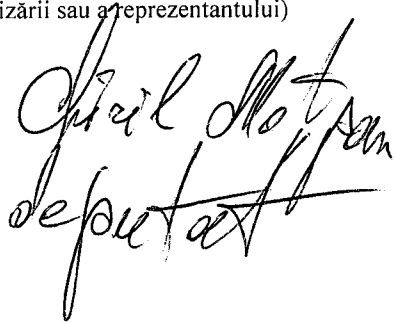
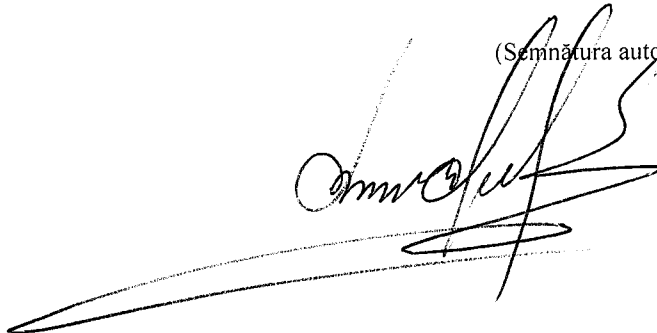
VII – DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

17. Declar pe onoare că informațiile ce figurează în prezentul formulat de sesizare sunt exacte.

Locul: **Mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 105**

Data: **19.06.2020**

(Semnătura autorului sesizării sau a reprezentantului)

Handwritten signature of the complainant (left) and the deputy (right).